

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 428/2019
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиља АА и мал. ББ, чији је законски заступник мајка АА из ..., заступаних од стране пуномоћника Гордане Весковић, адвоката из ..., против тужене Компаније „Дунав осигурање“ а.д.о. из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиља изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж. 11750/18 од 19.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиља изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж. 11750/18 од 19.09.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиља изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж. 11750/18 од 19.09.2018.године.

Образложење

Решењем Првог основног суда у Београду П. 45623/10 од 12.03.2018. године, обавезан је тужени да тужиљама солидарно накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 519.360,00 динара, у року од 8 дана, под претњом извршења.

Решењем Вишег суда у Београду Гж. 11750/18 од 19.09.2018. године, одбачена је као недозвољена жалба тужиља против наведеног првостепеног решења и одбачен је захтев тужиља за накнаду трошкова другостепеног поступка, као недозвољен.

Против решења другостепеног суда, тужиле су преко пуномоћника адвоката изјавиле посебну ревизију, позивом на члан 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2. наведеног члана).

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о изјављеној ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Према стању у списима, при поновном одлучивању о трошковима поступка (након што је претходна одлука укинута), тужилама је досуђена накнада трошкова поступка на терет туженог, у износу потраживаном одређеним захтевом за накнаду трошкова поступка од 24.04.2017.године. Тај трошковник представља коначно одређени захтев за накнаду трошкова поступка, специфициран по радњама и износима накнада и трошкова, те укупног износа који се потражује од противне стране, а то је износ од 519.360,00 динара, тужилама досуђен решењем првостепеног суда од 12.03.2018.године. У жалби на решење првостепеног суда изложен је другачији обрачун, по којем је истицано да је тужилама требао бити досуђен износ од 678.360,00 динара. Решењем другостепеног суда одбачена је жалба тужила због непостојања правног интереса да побијају решење којим је у целисти усвојен њихов захтев за накнаду трошкова поступка. Ревизијом се оспорава закључак другостепеног суда о непостојању правног интереса тужила за побијање решења о трошковима поступка, са схватањем да правни интерес тужила постоји јер није правилно одлучено о висини накнаде, па се истиче да није одлучено о захтеву према трошковнику са последњег одржаног рочишта у поступку 11.01.2012.године. При том се губи из вида да се саопштеним на рочишту исказују износи накнада за састав поднесака и заступања на рочиштима, али не одређује ни број предузетих радњи, ни датуми, да би се захтев сматрао одређеним, на начин прописан одредбом члана 163. став 2. важећег Закона о парничном поступку, а такође и да меродаван може бити само обрачун са спецификацијом трошкова по радњама и износима који претходи одлуци о трошковима поступка, сагласно ставу 3 истог члана, а не накнадни као што је овде обрачун из жалбе на донету одлуку о трошковима поступка.

Побијано решење о одбачају жалбе као недозвољене засновано је на закључку о непостојању правног интереса тужила за побијање решења о досуди целокупног потраживаног износа накнаде трошкова поступка. Тиме није одступљено од судске праксе. Истој последици води примена члана 378. став 3. у вези члана 387. став 1. тачка 1) сада важећег ЗПП, као и примена члана 365. став 3. у вези члана 373. став 1. тачка 1. раније важећег ЗПП по којем је спроведен и окончан поступак о главној ствари, а у даљем преостало да се одлучи о трошковима поступка, што је и учињено.

Имајући у виду да ревизијом у питање није доведена правилност примене материјалног и процесног права и да тужиле нису ускраћене у праву на накнаду трошкова поступка, Врховни касациони суд је оценио да у таквој ситуацији, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП.

Висина накнаде трошкова поступка, по признатом праву у конкретној парници, не представља правно питање од општег интереса, нити правно питање које би се разматрало у интересу равноправности грађана. То није питање које изискује ново тумачење права или усклађивање судске праксе. Зато, услова нема за примену института изузетне дозвољености ревизије

На основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је недозвољена ревизија изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана Закона, прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана, није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Према члану 28. ЗПП, када је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним овим законом, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир, ако не чине главни захтев. Дакле, право на ревизију се у смислу одредбе члана 28. Закона о парничном поступку, оцењује са становишта главног потраживања, а не споредних потраживања, међу која спадају и трошкови поступка.

Будући да се изјављеном ревизијом тужиља побија одлука о одбачају жалбе на решење о трошковима поступка, која у конкретном случају не представља одлуку о главном захтеву, то ревизија није дозвољена.

Из навених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић